

★ Незабутні

Недоспівана пісня Вадима Баласа — на крилах пам'яті у земляків

Таким Вадим Балас й понині пам'ятається людям — відданий пісні, щирий до людей.

У селищі Млинів, як і на Рівненщині та й загалом в Україні, світлою залишається пам'ять про людину, яка все своє творче життя присвятила пісні, народній творчості. Це Вадим Балас, заслужений працівник культури України. Він прожив на білому світі 58 років, а відійшов у засвіти сім років тому — якраз у розквіт творчих сил. Наразі, наприкінці березня, виповнилося б його 65-річчя... Зрештою, саме ця дата стала приводом, аби Вадимові земляки зібралися до гурту — заради пам'яті, спогадів, пісень, які він при житті благословляв у світ.

На вечорі пам'яті, що пройшов у Млинівському районному краєзнавчому музеї, від імені усього пошанувального гурту до родини славного земляка зі словами вдячності за талант та мистецтво звернувся голова Млинівської райдержадміністрації Петро Рухер. Затим концертну програму представили викладачі Млинівської дитячої музичної школи, працівники КЗ «Млинівський районний центр дозвілля». Під керівництвом протоієрея Тараса Варварука виступив нотний хор Свято-Михайлівської церкви, дерегентом якого свого часу був Вадим Балас.

Звучали спогади про талановитого

земляка, пісні, які колись злітали з його вуст; мелодії, присвячені його пам'яті. Усе це залишало свій незгладимий слід у серці кожного, хто хоч раз зазнав радості від зустрічі з його неповторним тембром, хто хоч на мить оцінив щире золото його інтонацій і хто, чи наяву, чи подумки, зміг пережити з Вадимом той невігійний душевний біль за справжню душу — щирю, відверту і до самого денця пронизаною музикою та українським духом.

Вадима Баласа сповна можна вважати унікальним явищем в українській пісні. А пісня, як зазначила Катерина Тимошук, директор Млинівського музею та один

із організаторів вечора пам'яті, зійшовши з Вадимових вуст у душу, ніколи вже не покине її.

Мені особисто також щастило на життєвські та творчі зустрічі з Вадимом Васильовичем, і саме під впливом мелодії, яка злинула з його крилатих вуст, колись народилися такі віршовані рядки: «В житті, як в пісні, всяк буває, Але одне незмінним є: Хто має голос — той співає, без голосу — підспіває». Воістину: він Волею Божою мав голос. Причому, надзвичайний! А головне: завжди співав, а не підспівав. І не лише на сцені, а й в своєму полум'яному житті...

Євген ЦИМБАЛЮК